

41. Raamattuluento: Elämä on minulle Kristus

Rukous/Tervetuloa

Apostoli Paavalin taistelu

Saulus Tarsolainen, myöhemmin apostoli Paavali, oli lainoppinut juutalainen. Hän, jos kukaan, tunsikin lain vaatimukset ja kuinka Mooseksen laki lupasi vanhurskauden kaikille niille, jotka sen pitävät. Saulus, oli nuhteeton lain suhteen. Omatunto oli puhdas. Rikkeitä hän ei suvainnut. Kaikki oli kohdallaan. Muutkin fariseusten lahkoon kannattajat kiittelivät Saulusta. Hän vihasi noita nasaretilaisen lahkoon ihmisiä, jotka eivät totelleet lakia, vaan väittivät jonkun Jeesuksen nousseen kuolleista, ja joka oli nyt heidän päämiehensä. Saulus oli saanut luvan etsiä käsiinsä noita vaarallisia villit-sijöitä, jotka tuntuivat halveksivan lakia, ja jotka jollakin muulla tavoin väittivät kel-paavansa Jumalalle. Sehän oli ennen kuulumatonta. Matkallaan Damaskokseen kui-tenkin kaikki muuttui. ”*Ja kun hän oli matkalla, tapahtui hänen lähestyessään Da-maskoa, että yhtäkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillensä; ja hän kaatui maahan ja kuuli äänen, joka sanoi hänelle: "Saul, Saul, miksi vainoat minua?" Hän sanoi: "Kuka olet, herra?" Hän vastasi: "Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Mutta nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän."*” (Ap. t. 9:3-7). Kohdattuaan näin Kristuksen Jeesuksen tiellä Saulus ei ollut enää entisensä. Puhuttiinkin ihmeellisistä asioista uskon tulleiden juutalaisten keskuudessa. ”*Heidän kuuloonsa oli vain tullut: "Meidän entinen vainoojamme julistaa nyt sitä uskoa, jota hän ennen hävitti"; ja he ylistivät Jumalaa minun tähteni.* (Gal. 1:23,24). Sauluksen, uudelta nimeltään Paulus, eli Paavalin oli kokonaan muutettava ajatuskantansa, op-pinsa ja entinen elämänsä. Hän kirjoittaa filippiläisille: ”*Mutta mikä minulle oli voit-to, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Niinpä minä todella luen kaik-ki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rin-nalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni hänet*

ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen ylösnousemiseen kuolleista. (Fil. 3:7–11).

Entinen elämä oli muuttunut kuolemaksi ja uusi löytö elämäksi. Paavalin oli nyt opittava kuolemaan laille ja sen vaatimuksille ja rakennettava kaikki Kristuksen varaan, hänen, josta oli tullut Paavalin uusi elämä. ”Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut.” (Gal. 2:20), hän kirjoittaa galatalaisille, jotka olivat jälleen lähteneet hakemaan vanhurskautta laista. Hän sanoo asian aivan suoraan; ”Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmään eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?” (Gal. 3:1-3).

Kolossalaisille hän kirjoittaa: ”Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa” (Kol. 3:3,4).

Jeesuksesta oli tullut Paavalin uusi elämä. Hän oli heittänyt kaiken muun pois tappiona tuon ylen kalliin Kristuksen tuntemisen rinnalla. Hän oli menettänyt kaiken muun; entiset ystävät, lakiin turvaamisen, väärän itseluottamuksen, kaiken. Hän ei halunnut kuulla, ei puhua enää mistään muusta kuin Jeesuksesta. Hän ei halunnut kerskata muusta kuin Kristuksesta ja hänestäkin vain ristiinnaulittuna. ”Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!” (Gal. 6:14), hän vielä kirjoittaa galatalaisille. Hän kirjoittaa elämänsä tärkeimmästä asiasta myös kolossalaisille: ”Ja teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja lihanne ympärileikkaamattomuuteen, teidät hän teki eläviksi yhdessä hänen kanssaan, antaen meille anteeksi kaikki rikokset” (Kol. 2:13).

Ja filippiiläisille: ”...minun hartaan odotukseni ja toivoni mukaan, etten ole missään häpeään joutuva, vaan että Kristus nytkin, niin kuin aina, on tuleva ylistetyksi minun ruumiissani kaikella rohkeudella, joko elämän tai kuoleman kautta. Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto.” (Fil. 1:20,21). Tästä hän haluaa puhua. Hän kirjoittaa vielä lisää efesolaisille: ”Ja Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne... mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olim-

me kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut.” (Ef. 2:1,4,5).

Paavalista oli tullut pakanain apostoli Kristuksen tahdosta. Hän tunsi olevansa myös kaikille muille ihmisille velassa, sillä hän oli saanut niin paljon anteeksi ja löytänyt uuden elämän Kristuksessa. Paavali oli nyt uusi ihminen, uudestisyntynyt, Kristususkossa, ja uusi luomus Jeesuksessa. Koko elämä oli nyt hänelle Jeesus Kristus. Ennen hän oli ollut Saulus, kirjanoppinut, saanut oppinsa fariseus Gamalielin jalkojen juuressa. Mutta nyt kaikki oli uutta. ”*minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa*”, oli nyt Paavalin taivaallinen näky. Kuningas Agrippan edessä hän puolustautui lainaamalla Jeesuksen omia sanoja. Herra oli sanonut ”... *nouse ja seiso jaloillasi; sillä sitä varten minä olen sinulle ilmestynyt, että asettaisin sinut palvelijakseni ja sen todistajaksi, mitä varten sinä olet minut nähnyt, niin myös sen, mitä varten minä sinulle vastedes ilmestyn. Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.*” Sen tähden, kuningas Agrippa, minä en voinut olla tottelematta taivaallista näkyä.” (Ap. t. 26:16–19).

Entäpä minä ja sinä?

Jotta elämämme alkaisi muistuttaa aidon kristityn elämää, meidän on tultava Paavalin kaltaiseksi, itse asiassa Kristuksen kaltaiseksi. Silloin alamme palvelemaan Jumalaa Hengessä ja totuudessa. Jeesus itse sanoi: ”*Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.*” (Joh. 6:63). Samoin sanoo Paavali: ”*sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi*” (2. Kor. 3:6).

Niin kauan kuin elämme suorituksen maailmassa ja yritämme kelvata Jumalalle itse valitussa jumalanpalveluksessa, emme hyödytä Herraamme. Olemme itseriittoisia, itsekeskeisiä, lapsia Kristuksessa. Kannamme paljon huolta elämästämme, synneistämme ehkä, murehdimme ja kaipaamme jotakin, joka tuntuu yhä puuttuvan, mutta emme silti tunne aitoa Kristus-elämää.

Meidän on Paavalin tavoin löydettävä ydin elämäämme. Kun me valitamme tilaamme, Paavali kerskuu sillä. Hän kerskuu heikkoudellaan. ”*Jos minun kerskata täytyy, niin kerskaan heikkoudestani*” (2. Kor. 11:30). ”*Tästä miehestä minä kerskaan, mutta itsestäni en kerskaa, paitsi heikkoudestani.*” (2. Kor. 12:5). ”*Ja hän sanoi minulle: ”Minun armoissani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” Sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan.*” (2. Kor. 12:9).

Näin sen tulee olla: tyhjä valitus pois elämästä ja tilalla tulee olla kerskaus. Tyhjäksi pitää tulla. Aivan tyhjäksi. Ei Jumala voi täysiä astioita täyttää, ei edes puolinaisia. Nälkäiseksi pitää siis tulla. ”*Nälkäiset hän on täyttänyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois*” (Luuk. 1:53, Marian kiitosvirsi). Elämä tulee löytää. Hän on jo tullut. Näin Johannes kirjoittaa: ”*Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille*” (1. Joh. 1:1,2).

Jeesus itse todistaa meille itsestään: ”*Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani*” (Joh. 14:6).

Jeesus on aito elämämme. Mutta Herran on usein tehtävä meidät sairaiksi, kykenemättömäksi, pettyneiksi itseemme ja jopa hänen on joskus johdettava meidät toivottomuuteen, että lopettaisimme elämän etsimisen itsestämme. Ei sieltä sellaista löydy. Paavali neuvoo meitä oman elämänsä kokemuksella. ”*Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei.*” (Room. 7:18).

Vaikeaa

Vaikeaa se on, sillä olemme niin tarrautuneita omaan elämäämme. Oma elämämme ja Jeesuksen elämä eivät sovi koskaan yhteen. Tukala, syyllisyyden täyttämä elämä ei väisty ennen kuin Herra saa olla meidän ainoa elämämme. Elämä on hänessä - myös iankaikkinen elämä. Meissä itsessämme on vain kuolemaa. Tässä on meillä työkenttää. ”*en enää minä, vaan Kristus.*” Siinä se on, ja kuitenkin tuntuu usein, että se on kuin tavoittamattomissa. Ja kaikki johtuu tuosta meidän viheliäisestä omavanhurskaudestamme ja tekopyhydestämme. Ne on Herran riistettävä meiltä ennen kuin uskallamme levätä hänen tarjoamassaan elämässä. Ja tämä voi olla vaikeampaa kuin meren lapioiminen tyhjäksi pelkin käsin. Mieluusti ja aina ensiksi me huokailemme huonouttamme, valittelemme tilaamme ja etsimme apua monen moisilta opettajilta ja onnenkauppiailta. Jospa tuo liike, kuppikunta, kirkko tai jokin muu yhdyskunta opettajineen auttaisi? moni arvelee. Ja ihmiset ryntäilevät sinne, tänne, etsiessään uutta elämää ja uutta kokemusta. Entäpä nuo monet profetiat; olisiko niissä jotakin uutta ja elämää antavaa? Ei ole. Surulliselta se tuntuu, mutta ei ole elämää siellä. Vain Kristus voi elämällään tyydyttää sielumme. ”*Ja Henki ja morsian sanovat: "Tule!" Ja joka kuulee, sanokoon: "Tule!" Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi.*” (Ilm. 22:17).

Jokainen, joka tahtoo voi siis päästä osalliseksi elämän vedestä. Sitä on tarjolla jokaiselle janoiselle yllin kyllin. Jonkun täytyy vain opastaa meitä elävän veden lähteel-

le. Oppaita ei ole kovin paljon, koska oma elämäkin ehkä puuttuu. Mutta tätä vettä juotuaan, tulee juoja itse osalliseksi tätä vettä. Jeesus sanoo: ” *”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.”* ” (Joh. 7:37,38). Mutta koska elävä Kristus, hänen elämänsä, ja elävä vesi ovat ilmaislahjaa, moni kulkee tämän lähteen ohi etsiessään jotakin kouriintuntuvampaa apua. Sen tähden elämä Kristuksessa vaikuttaa kaukaiselta ja vaikealta ajatukselta vaikka lähde on avoimena jalkojen juuressa. Pitäisi vain kumartua polvilleen ja juoda.

Pitkä taival

Kerran sai ehkä etsivä löytää Kristuksen ristiinnaulittuna. Sai nauttia syntien anteeksi saamisesta. Uusi elämä aukesi. Se oli jo elämän löytämistä. Kaikki oli hyvin: tuli uusia ystäviä ja vanhat jäivät sivuun. Mutta jossakin vaiheessa tuo ihanuus katosi jonkin. Tuli kuivia aikoja, ja niiden pitääkin tulla. Mutta jotakin kuitenkin katosi, katosi ilo Herrassa. Matka muuttui jollakin tavoin. Voimat kuuluivat loppuun, eikä uusia tullut. Matkanteko tuntui tyssäävän. ”Olenko edes uskossa enää”, joku kysellee huolissaan. Mikä tuli? Mikä meni pieleen? Olenko harhassa? Ei kai sentään. Herra on vain aloittanut kasvatuskoulunsa. Tunnekuohut saavat jäädä, vaikka niiden perään haikailemmekin. Meitä aletaan juurruttamaan Sanaan. Näin Herra ainakin tahtoo. Ja me lyömme kamppoihin. Jeesus, Herramme, jatkaa kuitenkin työtään. Hän luo meihin ikävän. Hän luo kaipauksen. Hän antaa janon ja nälän. Paljon muutakin hän antaa. Kaikki tämä sen tähden, että alkaisimme janota tärkeintä. Hänen itsensä on oltava elämämme. Aiemmin luotimme paljon uskoomme. Mutta olisikin alun alkaen pitänyt luottaa Elämäämme, se on Kristukseen. Hän se kuitenkin on, meidän lopullinen tyydytyksemme, hänen elämänsä, kun se saa virrata meihin. Tämä on paljon enemmän kuin ailahtelevat tunteet ja monenlaiset kokemukset. Tunteemme ovat kuin ravinnottomia pikkuleipiä Elämän Leipään verraten. Kristus on Elämän Leipä.

Tarvitaan pitkä taival ennen kuin uskova voi kasvaa kokonaan Kristukseen. Vauvaruoat, vaipat ja hiekkaläjäleikit vaihtuvat matkalla rukiiseen leipään ja Herran tarjoamaan työkenttään. Tämä kaikki vie paljon aikaa. Herra käyttää siihen paljon aikaa. Lyhyt oppimäärä ei riitä. Mutta juuri noin hän tekee. Ratkaisevaa on, että hän tekee niin. Nyt on opittava uutta Herran avulla. Paavali sen taas sanoo: ”*Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa.*” (Kol. 3:2-4).

Herran tarjoama elämä ei ole jokin uusi kokemus tai harvinaisuus, joka on vaivoin löydettävissä monien pyhitysharjoitusten kautta. Elämä on ollut koko ajan. Mehän

luimme äsken: ”*ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen*”. Elämä on vain odottanut että tulisi päivä, jolloin ymmärryksemme on lisääntynyt, vanha luomus on katoamassa ja suostumme Elämäämme, Jeesukseen Kristukseen, sellaisena kuin hän on.

Ei tämä kaikki sitä tarkoita, että jos ei tunne Jeesusta kokonaan, menettäisi iankaikkisen elämän. Ei. Jos ihmissielu osaa riippua hänessä kiinni, hän kyllä pelastuu. Mutta sellaisen ihmisen elämä voi olla kovin hyödytöntä. Siinä on omat vaaransa. Hän on usein niin lihallinen, ettei hänessä näy Hengen hedelmät. Se sellainen elämä ei tuota Jumalalle kunniaa, eikä vie ihmistä sielujen voittajaksi tai johonkin muuhun tärkeään tehtävään Herran elopellolla. ”*Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannata hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän. Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.*” (Joh. 15:1-4).

Herra on tarkoittanut meidät hedelmää tuottaviksi oksiksi Viinipuussa. Kuitenkin liian monen ainainen huoli on se, kelpaako Jumalalle. Elämä kuuluu armon kerjäämisessä ja pelossa. Sana kehottaa ottamaan armon vastaan, ettei se jää turhaksi. Lisäksi Sana kehottaa pysymään saadussa armossa lankeamatta siitä pois. Nämä kaksi asiaa ovat usein kovin kaukana toisistaan: armon kerjääminen ja eläminen armossa. Näin Sana opettajaa: ”*Hänen työtovereinaan me myös kehotamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi*” (2. Kor. 6:1). ”*Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikessa luomakunnassa taivaan alla ja jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut.*” (Kol. 1:21–23).

Meidän on pysyttävä lujina uskossamme. Siihen Herran sana kehottaa. Emme saa lannistua, sillä Herra itse on elämämme. Uskon kautta saamme kaiken, mitä tarvitsemme. Pääsemme kaikkeinpyhimpään, Siionin porteista sisään, onhan ruumiimme puhtaalla vedellä pesty ja uskomme antaa puhtaan omantunnon. Kristus on elämämme, hän on myös elävä tie. On kirjoitettu: ”*Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on "suuri pappi, Jumalan huoneen haltija", niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme*

järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen.” (Hepr. 10:19–22).

”Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen, ja hän on sen myös tekevä” (1. Tess. 5:24).

Apostoli Paavalin tähän luentoan liittyvässä kirjoituksessa koko virke kuului näin: *”Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto”* (Fil. 1:21). Käsittelemme tätä aiheeseen liittyvää, edellisen virkkeen loppuosaa, lausetta, enemmän seuraavassa luennessa. Nyt sanomme: Aamen.